

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 33 2017, nummers 741 – 764 dinsdag 12 september 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	4
Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's.....	9
Planschade.....	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.



Flora- en faunawet.....	10
Werkloosheid	12
Bestuursrecht overig	15
Bomenverordening.....	15
Onderwijs	15
Wegenverkeerswet	16
Wet arbeid vreemdelingen	16
Wet bijzondere maatregelen grootstedelijke problematiek.....	17
Wet openbaarheid van bestuur	18
Vreemdelingenrecht.....	19
Asiel.....	19
Richtlijnen en verordeningen	22
Procesrecht.....	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 741

ABRS, 06-09-2017, 201605351/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Bergen op Zoom, verweerder.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. Omgevingsvergunning afwijken bestemmingsplan.

Vestiging versmarkt. De Vereniging Binnenstad Bergen op Zoom kan niet als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb bij dit besluit worden aangemerkt. De locatie van het gebouw waarop de aanvraag van de omgevingsvergunning ziet, valt niet binnen de territoriale begrenzing van de statutaire doelomschrijving van de Vereniging. Het belang dat de Vereniging volgens haar statuten behartigt, staat in een te ver verwijderd verband tot het besluit om te kunnen worden aangemerkt als een rechtstreeks betrokken belang. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de Vereniging niet aannemelijk heeft gemaakt dat het besluit en de mogelijke effecten daarvan leiden tot een aantasting van de cultuurhistorische waarden in de binnenstad van Bergen op Zoom. Het gaat erom of de statutaire doelstelling en de feitelijke werkzaamheden tezamen nopen tot de conclusie dat de Vereniging toch moet worden aangemerkt als belanghebbende bij het besluit. Dat, naar de Vereniging heeft betoogd, zij per 13 juli 2016 haar statuten heeft gewijzigd, kan in deze procedure geen rol spelen, nu deze wijziging dateert van na het einde van de bezwaartermijn. Voor een ontvankelijk bezwaar moet immers het belang tijdens die termijn bestaan.

[ECLI:NL:RVS:2017:2408](https://www.ecli.nl/rvs/2017/2408)

JnB2017, 742

MK ABRs, 06-09-2017, 201609222/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Awb 7:11 lid 1, 8:72

REFORMATIO IN PEIUS. De rechtbank heeft in dit geval ten onrechte de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand gelaten. Daarmee is appellant door de uitspraak van de rechtbank in een ongunstiger positie komen te verkeren dan waarin hij voor het instellen van beroep bij de rechtbank verkeerde, hetgeen in strijd is met het zogeheten verbod op reformatio in peius.

[...] [Aanwijzing] pand [...] als 'gemeentelijk monument-light'.

[...] Het college heeft zich in het besluit [op bezwaar] [...] op het standpunt gesteld dat het pand in aanmerking komt voor de monumentenstatus. De aanwijzing als monument-light betekent dat slechts bepaalde delen van het pand als beschermingswaardig zijn aangewezen. [...]

[...] De rechtbank heeft het beroep van [appellant] gegrond verklaard en het besluit [op bezwaar] [...] vernietigd, omdat dat besluit in strijd met artikel 2 van de Erfgoedverordening 2010 gemeente Groningen [...] is genomen.

[...] De rechtbank heeft vervolgens de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit, welke rechtsgevolgen de rechtbank heeft aangeduid als de aanwijzing van het gehele pand als gemeentelijk monument, in stand gelaten. [...]

Het hoger beroep is gericht tegen het door de rechtbank in stand laten van de rechtsgevolgen van het besluit [op bezwaar] [...].

[...] Het college heeft geen (incidenteel) hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de rechtbank. Daardoor heeft in hoger beroep te gelden dat de Erfgoedverordening 2010 geen mogelijkheid kent om een gebouw gedeeltelijk, in de vorm van onderdelen ervan, als gemeentelijk monument aan te wijzen. Het college heeft met het besluit [op bezwaar] [...], beoogd om het pand gedeeltelijk als gemeentelijk monument aan te wijzen. Door het college is dit aangeduid met de term "gemeentelijk monument-light", waarbij slechts de onderdelen van een gebouw worden beschermd die zijn benoemd in de redengevende omschrijving. De rechtbank is eraan voorbij gegaan dat als [appellant] geen rechtsmiddelen tegen het aanwijzingsbesluit had aangewend, het besluit onaantastbaar zou zijn geworden. In die situatie zou geen vergunning nodig zijn voor het aanbrengen van wijzigingen voor het gedeelte van het pand dat het college niet had aangewezen als gemeentelijk monument. Doordat de rechtbank de rechtsgevolgen van het besluit [op bezwaar] [...] in stand heeft gelaten en deze rechtsgevolgen heeft aangeduid als de aanwijzing van het gehele pand als gemeentelijk monument, dient [appellant] ook een vergunning aan te vragen voor wijzigingen aan onderdelen van het pand die in de redengevende omschrijving niet als beschermingswaardig zijn aangemerkt. Het college heeft ter zitting bij de rechtbank verklaard dat het momenteel geen extra leges heft voor de behandeling van de aanvraag van een dergelijke vergunning. Dat laat echter een toekomstige leges-heffing onverlet. Bovendien kost het aanvragen en het wachten op een besluit op die aanvraag [appellant] tijd en moeite, wat het college juist had willen voorkomen. Daarmee is hij door de uitspraak van de rechtbank in een ongunstiger positie komen te verkeren dan waarin hij voor het instellen van beroep bij de rechtbank verkeerde, hetgeen in strijd is met het zogeheten verbod op reformatio in peius. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit [op bezwaar] [...] in stand gelaten.

[ECLI:NL:RVS:2017:2412](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2017, 743

MK CRvB, 01-09-2017, 14/469 AKW

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (Svb).

6 EVRM

OVERSCHRIJDING REDELIJKE TERMIJN. De Raad volgt de gemachtigde van appellante niet in haar betoog dat er aanleiding is de redelijke termijn in dit geval te verkorten. Bij dit oordeel is niet uit het oog verloren dat in zaken waarin de belangen van het kind een grote rol spelen voortvarend moet worden

gehandeld en dat er zich bijzondere omstandigheden kunnen voordoen die aanleiding kunnen geven tot een verkorting van die termijn in verband met de belangen die op het spel staan (vergelijk het arrest van de Hoge Raad van 19 februari 2016, [ECLI:NL:HR:2016:252](#), overweging 3.5.1). Met inachtneming van die belangen kan, mede gezien de complexiteit van deze zaak, niet worden gezegd dat de zaak met onvoldoende voortvarendheid is behandeld en daarom niet binnen een redelijke termijn is afgedaan.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2995](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum [ECLI:NL:CRVB:2017:3019](#), [ECLI:NL:CRVB:2017:3023](#), [ECLI:NL:CRVB:2017:3027](#) en [ECLI:NL:CRVB:2017:3029](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 744

MK ABRS, 06-09-2017, 201605925/1/A3 en 201605928/1/A3

raad van bestuur van de Kansspelautoriteit (ksa).

Awb 5:1, 5:10a

MEDEPLEGEN. Medeplegen als bedoeld in artikel 5:1, tweede lid, van de Awb doet zich voor bij een nauwe en bewuste samenwerking met een ander of anderen. De kwalificatie 'medepleger' is slechts gerechtvaardigd als de intellectuele en/of materiële bijdrage van de betrokkene aan het feit van voldoende gewicht is. In het bijzonder wanneer het medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, kunnen voor het oordeel dat zich niettemin een nauwe en bewuste samenwerking voordoet onder meer van belang zijn de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het feit en het belang van de rol van de betrokkene. Gelet op de handelingen van appellanten is sprake van medeplegen. Verwijzing naar het arrest van de Hoge Raad van 5 juli 2016 ([ECLI:NL:HR:2016:1316](#)).

CAUTIE. Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 5:10a van de Awb (Kamerstukken II 2003/04, 29 702, nr. 3, blz. 98) geldt de plicht om de cautie te geven indien sprake is van een mondelinge ondervraging met het oog op het opleggen van een bestraffende sanctie. Geen aanleiding voor het oordeel dat de ksa gehouden was om de cautie te geven. In dit verband is van belang dat de ksa appellanten nimmer om inlichtingen heeft verzocht. Evenmin hebben zij op verzoek van de ksa (mondelinge) verklaringen afgelegd.

[ECLI:NL:RVS:2017:2394](#)

JnB2017, 745

Rechtbank Amsterdam, 02-06-2017 (publ. 07-09-2017), AMS 16/6317 en 16/6309

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.
Awb 5:37 lid 1

INVORDERING. Van bijzondere omstandigheden waardoor geheel of gedeeltelijk van invordering kan worden afgezien als bedoeld in artikel 5:37, eerste lid van de Awb is in dit geval geen sprake. Na het verbeuren van de dwangsom alsnog aan de last voldoen, is geen reden om van invordering af te zien, omdat dit juist de beoogde werking is van die last. Daarnaast kan eerdere bestuursdwang niet leiden tot afzien van het invorderen van een nieuw verbeurde dwangsom, omdat dit de financiële prikkel van een dwangsom ondermijnt. Verder komt een beroep op geringe draagkracht in de invorderingsfase in beginsel niet voor honorering in aanmerking.

[ECLI:NL:RBAMS:2017:3878](https://ecli.nl/RBAMS:2017:3878)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 746

MK ABRS, 06-09-2017, 201608401/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Bronckhorst, appellant sub 1.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, aanhef en onder b, aanhef en onder c, aanhef en onder 2, 2.2 lid 1 aanhef en onder e
Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.5 lid 4

WABO. Omgevingsvergunning voor diverse activiteiten. Legpluimveebedrijf met mestverwerkingsinstallatie. Geur en volksgezondheid. Gelet op (de inhoud van) de notitie en memo van de GGD bestaat geen grond voor het oordeel dat onvoldoende onderzoek is gedaan naar het aspect volksgezondheid.

Controlevoorschriften: aangezien de vergunning betrekking heeft op een IPPC-installatie heeft het college ten onrechte geen geluidgrenswaarden aan de vergunning verbonden op grond van artikel 5.5, vierde lid, van het Bor.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het oprichten van een legpluimveebedrijf [...].

[...] [appellante sub 2] wil op het perceel een legpluimveebedrijf oprichten. Het beoogde bedrijf bestaat uit 2 stallen met 2 verdiepingen waarin 30.000 opfokhennen en 90.000 leghennen zullen worden gehouden. Ook zal een mestverwerkingsinstallatie worden gebouwd. [...]

[...] De omgevingsvergunning heeft betrekking op de [...] activiteiten: [...] bouwen [...], [aanleggen], [...], [afwijken bestemmingsplan], [...] [milieu], maken van een uitweg [...].
[...] Geur/volksgezondheid/verkeersveiligheid

[...] De Afdeling stelt voorop dat, zoals hiervoor is overwogen, het college er terecht vanuit is gegaan dat het pand op het perceel [locatie 1] planologisch gezien een bedrijfswoning is. In zoverre heeft de rechtbank de nadere motivering ten onrechte gebrekkig geacht.

Gelet op de nadere motivering en op het agrarische karakter van het betrokken gebied heeft het college afdoende gemotiveerd waarom, wat het aspect geur betreft, sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat niet is bestreden dat wat de bedrijfswoning op het perceel [locatie 2]/[locatie 1] betreft wordt voldaan aan de in artikel 3, tweede lid, van de Wet geurhinder en veehouderij neergelegde afstand. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 24 oktober 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BY1045](#)) mag indien tussen de veehouderij en een geurgevoelig object de in de Wet geurhinder en veehouderij genoemde afstand wordt aangehouden, in beginsel worden aangenomen dat bij het geurgevoelig object een aanvaardbaar woon- en leefklimaat kan worden gegarandeerd.

Dat in de nadere motivering ten onrechte wordt uitgegaan van een geurbelasting van 11,4 OU/m³ in plaats van 11,7 OU/m³, biedt, gelet op de omvang van dit verschil, geen aanleiding voor het oordeel dat de nadere motivering niet deugdelijk is. Voorts biedt hetgeen is aangevoerd geen grond voor het oordeel dat het college bij de beoordeling of sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat geen gebruik had mogen maken van de Handreiking (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 7 december 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3275](#)).

Ten aanzien van het betoog van de Stichting dat het college bij de bepaling van het aantal geurgehinderden een te groot gebied in aanmerking heeft genomen waardoor het aantal geurgehinderden kunstmatig laag is gehouden, heeft het college in de nadere motivering toegelicht dat bij de keuze van het gebied van 2 km bij 2 km is aangesloten bij het gebied dat is gehanteerd bij de V-stacks geurberekening. Ter zitting heeft het college voorts onweersproken toegelicht dat de bepaling van het aantal geurgehinderden in het gekozen gebied in overeenstemming is met de Handreiking. Mede gezien deze toelichting ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat het college op dit punt onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verder doet de omstandigheid dat er nooit een bestemmingsplan is vastgesteld waarin het LOG [Landbouwontwikkelingsgebied Halle-Heide] is opgenomen er niet aan af dat de locatie voor het legpluimveebedrijf was voorzien in het LOG en daarin hervestiging en nieuwvestiging van intensieve veehouderijen mogelijk was. Die omstandigheid mocht het college betrekken bij de beoordeling of sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat. [...]

[...] In een notitie van 7 januari 2013 en een memo van 3 juli 2014 heeft de GGD Gelre-IJssel, later de GGD Noord- en Oost-Gelderland, geadviseerd over de realisatie van het legpluimveebedrijf. Daarbij is de GGD onder meer ingegaan op de aspecten geurbelasting, fijn stof, endotoxinen en zoönosen. Volgens de GGD adviseert zij om in nieuwe situaties een afstand aan te houden van 250 m tussen het betrokken bedrijf en woningen. De GGD kan niet exact voorspellen of individuele gezondheidsaspecten ontstaan door de nieuwbouw, maar op basis van het staltype, de bedrijfsvoering (binnenhuisvesting) en de afstand van ongeveer 205 m tussen het emissiepunt van de stallen en de woning op het perceel [locatie 2]/[locatie 1] acht de GGD het risico voor de volksgezondheid door zoönosen en endotoxinen klein. Ten aanzien van het aspect geur heeft de GGD geadviseerd dit aspect goed mee te wegen bij de planologische afweging.

Gelet op deze notitie en memo van de GGD bestaat geen grond voor het oordeel dat onvoldoende onderzoek is gedaan naar het aspect volksgezondheid. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat de GGD zich niet heeft beperkt tot toetsing aan milieuwetgeving, zodat aan het advies ook betekenis toekomt in het kader van de ruimtelijke beoordeling. [...]

[...] Het aspect geur heeft het college verder overeenkomstig het advies van de GGD bij de beoordeling betrokken. Anders dan de rechtbank ziet de Afdeling in hetgeen is aangevoerd geen grond voor het oordeel dat het college dit aspect of het aspect dierziekten uitbreider had moeten onderzoeken. Daarbij neemt de Afdeling nog in aanmerking dat de bestrijding van besmettelijke dierziekten zijn regeling primair in andere regelgeving vindt.

[...] Controlevoorschriften

[...] Aangezien de vergunning betrekking heeft op een IPPC-installatie, betoogt de Stichting terecht dat het college op grond van artikel 5.5, vierde lid, van het Bor controlevoorschriften met betrekking tot de gestelde geluidgrenswaarden aan de vergunning had moeten verbinden. Dat heeft het college ten onrechte niet gedaan. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2420](#)

JnB2017, 747

ABRS, 06-09-2017, 201608389/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Barneveld.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

WABO. Weigering omgevingsvergunning voor de afwijking van de regels van het bestemmingsplan ten behoeve van een wijziging van het gebruik van het pand van kantoorruimte naar bedrijfswoning. Het college heeft het verlies van privacy voor omwonenden terecht bij de besluitvorming betrokken, nu dit aspect invloed heeft op het bestaande woon- en leefklimaat en als zodanig onderdeel uitmaakt van de belangenafweging in het kader van de vraag of sprake is van een goede ruimtelijke ordening. Het aspect privacy kan niet uitsluitend een rol spelen indien sprake is van een evidente privaatrechtelijke belemmering. Het college heeft voorts in redelijkheid de vrees voor precedentwerking aan de weigering ten grondslag kunnen leggen.

[ECLI:NL:RVS:2017:2387](#)

JnB2017, 748

MK Rechtbank Gelderland, 31-08-2017 (publ. 06-09-2017), AWB 16/2865

college van gedeputeerde staten van Gelderland, verweerder.

Wabo 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Besluit Bodemkwaliteit (Bbk)

WABO MILIEU. I.c. heeft eiseres het college verzocht haar milieuvergunning te wijzigen door het stempel "stortplaats" te verwijderen en het toepassen van baggerspecie te zien als "nuttig toepassen", zodat zowel de vergunde baggerspecie als grond in de ontgrondingenplas gestort kunnen worden.

Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat bij een dergelijke afvalstortplaats de door eiseres aangevraagde combinatie van activiteiten niet mogelijk is. Er is ofwel sprake van een afvalstortplaats, ofwel van "nuttig toepassen". Nu eiseres heeft aangegeven dat de stortplaats niet wordt gesloten, en zij de mogelijkheid wil blijven houden om ook baggerspecie te storten met waarden die nu vergund zijn maar die niet (geheel) vallen onder het Bbk, is geen sprake van "nuttig toepassen" maar van een afvalstortplaats. In een afvalstortplaats is het niet mogelijk om naast baggerspecie ook grond te storten. Zie daarvoor de verbodsbepaling in artikel 1, aanhef en onder 31, van het Besluit stortplaatsen en stortverboden afvalstoffen. Verweerder heeft daarom terecht geweigerd om voor deze verandering van de inrichting een omgevingsvergunning te verlenen.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:4495](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit

- ABRS, 06-09-2017, 201604096/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2389](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2017, 749

Tussenuitspraak MK ABRS, 06-09-2017, 201608760/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Coevorden.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. Planvergelijking. Uitbreiding fysiotherapiepraktijk op naastgelegen perceel. Bij de beoordeling van een verzoek om tegemoetkoming in planschade als gevolg van planologische ontwikkelingen op gronden van derden moet worden uitgegaan van de voor de aanvrager meest ongunstige invulling van de planologische mogelijkheden van die gronden. Bestendige jurisprudentie. Verwijzing naar ABRS 28-09-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2582](#).

[ECLI:NL:RVS:2017:2411](#)

JnB2017, 750

MK Rechtbank Oost-Brabant, 31-08-2017 (publ. 06-09-2017), SHE 15/2267 E, SHE 15/2534 E en SHE 15/2535 E

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Meierijstad, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. Mestverwerkings- en vergistingsinstallatie.

Geurhinder. Er bestaat geen aanleiding te oordelen dat de StAB met haar methode de geurhinder op onjuiste wijze heeft beoordeeld. Door de toename van geurhinder is sprake van een planologisch nadeliger situatie.

[Afwijzing] verzoeken om tegemoetkoming in planschade [onder meer in verband met] [...] het realiseren van een mestverwerkings- en vergistingsinstallatie.

[...] Schadefactor geurhinder

De StAB [Stichting Advisering Bestuursrechtspraak] heeft bij de eerste planvergelijking een vergelijking gemaakt tussen enerzijds de blootstellingsduur aan geur op grond van de oude planologische situatie (uitrijden van mest) en anderszijds de blootstellingsduur aan geur op grond van de nieuwe planologische situatie (mestvergisting).

Deze vergelijking wijst volgens de StAB uit dat als gevolg van de planologische mutatie de tijd dat de geur waarneembaar is ter plaatse van de woning [adres 2] toeneemt van 19 uur per jaar tot 440 uur per jaar. Voor de woning [adres 3] neemt de blootstellingsduur aan geur volgens de StAB toe van 4 uur per jaar naar 220 uur per jaar en voor de woning [adres 4] neemt dit toe van 9 uur per jaar naar 130 uur per jaar. Bij de tweede planvergelijking heeft de StAB het gebruik van de gronden voor een mestvergistingsinstallatie in 2008 vergeleken met het gebruik van de gronden voor een mestvergistingsinstallatie in 2012. Volgens de StAB is hier, anders dan bij de eerste planvergelijking, sprake van gelijksoortige activiteiten, namelijk het vergisten van (onder andere) mest waardoor warmte en elektriciteit wordt geproduceerd. Daarbij is de maatstaf voor deze planvergelijking niet de blootstellingsduur, maar de maximaal vergunbare geurimmissie. Uit de tweede planvergelijking volgt, aldus de StAB, dat als gevolg van de planwijziging bij de woningen van eisers een hogere geurconcentratie is toegestaan.

Bij beide planvergelijkingen is volgens de StAB dan ook sprake van een planologisch nadeliger situatie.

[...] Onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 7 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2396](#), en van 7 december 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3255](#), is de rechtbank van oordeel dat er geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat de StAB met deze methode de geurhinder op onjuiste wijze heeft beoordeeld.

[...] De rechtbank concludeert dat bij beide planvergelijkingen wat betreft het aspect geur voor eisers sprake is van een planologisch nadeliger situatie. De rechtbank ziet geen aanleiding voor het oordeel dat sprake is van een aanzienlijk planologisch nadeel. [...] [ECLI:NL:RBOBR:2017:4629](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Flora- en faunawet

JnB2017, 751

MK ABRS, 16-08-2017, 201703006/1/A3

staatssecretaris van Economische Zaken.

Flora- en faunawet (Ffw) 2, 9, 11, 75, 79

Besluit vrijstelling beschermde dier- en plantensoorten 2, 2d

FLORA- EN FAUNAWET. Het opnemen van voorschriften op grond van artikel 79, eerste lid, van de Ffw is ook mogelijk in die gevallen waarin geen afbreuk wordt gedaan aan een gunstige staat van instandhouding van de betrokken soorten. De staatssecretaris heeft in dit geval onvoldoende gemotiveerd waarom hij aan de ontheffing het voorschrift heeft verbonden dat de windturbines in dit geval dienen te worden uitgerust met een stilstandvoorziening.

Voorschrift 11 dat verplicht tot het eventueel opstellen van een mitigatieplan naar aanleiding van monitoring van de visdief, is onvoldoende duidelijk.

[...] ontheffing [als bedoeld in artikel 75 van de Ffw] van de verbodsbepalingen van de Ffw [onder voorschriften] om 17 windturbines [...] te kunnen vervangen door 14 nieuwe, grotere windturbines en deze als Windpark De Slufter te kunnen exploiteren. [...]

[...] Artikel 79, eerste lid, van de Ffw biedt de mogelijkheid om voorschriften te verbinden aan een ontheffing. De Afdeling ziet zich voor de vraag gesteld of er voor de staatssecretaris ruimte bestaat om een mitigerende maatregel in de vorm van een stilstandvoorziening te treffen, waardoor ten gevolge van het te realiseren project minder slachtoffers onder beschermde soorten zullen vallen, indien reeds vast staat dat geen afbreuk wordt gedaan aan een gunstige staat van instandhouding van de betrokken soorten. Nu in artikel 79, eerste lid, van de Ffw niet is aangegeven onder welke omstandigheden gebruik mag worden gemaakt van de bevoegdheid tot het opnemen van voorschriften, is de Afdeling van oordeel dat de wetgever heeft beoogd die bevoegdheid niet nader af te bakenen. Dit brengt naar het oordeel van de Afdeling met zich dat het opnemen van voorschriften op grond van artikel 79, eerste lid, van de Ffw ook mogelijk is in die gevallen waarin geen afbreuk wordt gedaan aan een gunstige staat van instandhouding van de betrokken soorten. De Afdeling acht daarbij van belang dat de bevoegdheid van de staatssecretaris om ontheffing te verlenen, gelet op artikel 75, derde lid, van de Ffw discretionair van aard is. Indien aan de voorwaarde voor ontheffingverlening als bedoeld in artikel 75, vijfde lid, is voldaan, is hij aldus niet verplicht om tot verlening van de gevraagde ontheffing over te gaan. Gelet hierop bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat de staatssecretaris niet in het belang van het voorkomen van slachtoffers onder trekvogels bij het besluit op bezwaar voorschriften aan de ontheffing mocht verbinden. In de Memorie van Toelichting bij artikel 5.3, eerste lid, van de Wet natuurbescherming, die volgens Nuon Wind Development en Eneco Wind naar analogie dient te worden uitgelegd, ziet de Afdeling geen grond voor een ander oordeel. Dat voorschriften kunnen worden gesteld als deze noodzakelijk zijn om te waarborgen dat de gunstige staat van instandhouding van de soort niet in het geding komt, betekent immers niet (a contrario) dat ze niet kunnen worden gesteld als de gunstige staat van instandhouding niet in geding is.

[...] Tussen partijen is niet in geschil dat een zogenoemde reactieve stilstandvoorziening, waarbij op basis van een concrete waarneming een of meer turbines worden uitgeschakeld, voor Windpark De Slufter niet in de rede ligt. De redenen hiervoor zijn onder meer dat het om relatief kleine vogelsoorten gaat die grotendeels 's nachts vliegen en met een camerasysteem, radar of visueel niet tijdig gedetecteerd kunnen worden. Een proactieve stilstandvoorziening kon de staatssecretaris op basis van de beschikbare

informatie echter naar het oordeel van de Afdeling niet in redelijkheid van Nuon Wind Development en Eneco Wind vergen. In dit verband is van belang dat de staatssecretaris niet duidelijk heeft kunnen maken waarom het nut van de stilstandvoorziening opweegt tegen de nadelige gevolgen voor Nuon Wind Development en Eneco Wind. [...] Gelet op het vorenstaande heeft de staatssecretaris onvoldoende gemotiveerd waarom hij aan de ontheffing het voorschrift heeft verbonden dat de windturbines in dit geval dienen te worden uitgerust met een stilstandvoorziening.

[...] Nuon Wind Development en Eneco Wind betogen dat de rechtbank ten onrechte niet heeft onderkend dat voorschrift 11 in strijd met de rechtszekerheid is. Het voorschrift verplicht hen tot het eventueel opstellen van een mitigatieplan naar aanleiding van monitoring van de visdief, maar voor hen is onduidelijk wanneer die verplichting bestaat. [...]. [...] De Afdeling overweegt dat een voorschrift aan een ontheffing voldoende concreet en geobjectiveerd moet zijn om duidelijkheid te bieden omtrent de door ontheffinghouder te nemen maatregelen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 26 mei 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BM5611](#)). Anders dan de rechtbank, acht de Afdeling onvoldoende duidelijk wanneer de resultaten uit de monitoring van de visdief aanleiding geven tot het nemen van mitigerende maatregelen. Voor zover de staatssecretaris heeft aangevoerd dat door middel van de monitoring de gunstige staat van instandhouding van de visdief in de gaten moet worden gehouden, is de Afdeling van oordeel dat het op zijn weg had gelegen om dit concreet in voorschrift 11 vast te leggen. In een situatie als deze, waarin de staatssecretaris juist voor trekvogels mitigerende maatregelen wenst op te nemen, die verder gaan dan het bewaren van de gunstige staat van instandhouding van de betrokken soorten, is het niet duidelijk dat dat voor de visdief wel als grens wordt gehanteerd. Niet valt in te zien hoe het concreet aangeven van een dergelijk criterium geen recht zou doen aan een juiste uitvoering van het voorschrift, zoals de rechtbank lijkt te stellen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2206](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 752

MK CRvB, 06-09-2017, 15/4991 WW

Raad van bestuur van het Uww.

WW 34 lid 1

Algemeen Inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) 3:5

WW. PREPENSIOEN. I.c. is niet aan de uitzonderingssituatie van artikel 3:5, derde lid, van het AIB voldaan. Het Uww heeft dan ook terecht het prepensioen van appellant met toepassing van artikel 3:5, eerste lid, van het AIB in mindering gebracht op zijn WW-uitkering.

Het Uww heeft appellant met ingang van 5 januari 2015 in aanmerking gebracht voor een WW-uitkering gebaseerd op een gemiddeld aantal arbeidsuren van 25 en hierop het door appellant ontvangen bedrag aan prepensioen in mindering gebracht.

Raad: (...) Op grond van artikel 34, eerste lid, van de WW in verbinding met artikel 3:5, eerste lid, onder a, van het AIB geldt als hoofdregel dat prepensioen volledig wordt verrekend met de WW-uitkering.

Het prepensioen, dat appellant vanaf 1 november 2011 ontving, is een uitkering als bedoeld in artikel 3:5 van het AIB. Niet in geschil is dat de dienstbetrekking waaruit de werkloosheid is ontstaan een andere dienstbetrekking was dan die waaruit appellant het prepensioen ontving en dat deze dienstbetrekkingen voor het intreden van de (eerste) werkloosheid niet naast elkaar bestonden.

De vraag is of het prepensioen van appellant valt onder de uitzondering, zoals bedoeld in artikel 3:5, derde lid, van het AIB, en dus niet moet worden aangemerkt als inkomen dat moet worden verrekend met zijn WW-uitkering. Nu het hier gaat om een uitzondering op de hoofdregel dient deze bepaling restrictief te worden uitgelegd (zie uitspraak van de Raad van 29 oktober 2014, [ECLI:NL:CRVB:2014:3504](#)).

Uit de (...) toelichtingen volgt dat deze uitzonderingsbepaling alleen van toepassing is als het prepensioen samenhangt met dezelfde (resterende) dienstbetrekking als waaruit de werknemer werkloos is geworden. Alleen in die situatie wordt een prepensioen niet gekort op de WW-uitkering. Dus voor alle gevallen waarin een prepensioen wordt ontvangen uit een eerdere dienstbetrekking dan waaruit een WW-recht is ontstaan, moet dit prepensioen in mindering worden gebracht op de WW-uitkering (zie ook de uitspraken van de Raad van 4 november 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:4137](#) en van 25 januari 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:300](#)).

Uit hetgeen is overwogen (...) volgt dat in het geval van appellant niet aan de uitzonderingssituatie van artikel 3:5, derde lid, van het AIB is voldaan. Het Uvw heeft dan ook terecht het prepensioen van appellant met toepassing van artikel 3:5, eerste lid, van het AIB in mindering gebracht op zijn WW-uitkering. De omstandigheid dat appellant zijn prepensioen dat hij ontleent aan een eerder dienstverband heeft aangewend om minder te kunnen gaan werken in zijn nieuwe dienstbetrekking maakt dit oordeel niet anders.

Uit hetgeen appellant heeft aangevoerd volgt niet dat aan de inhoud of de wijze van totstandkoming van artikel 3:5, derde lid, van het AIB zodanige ernstige feilen kleven dat dit voorschrift om die reden niet als grondslag kan dienen voor daarop in concrete gevallen te baseren besluiten. De grond, dat dit artikellid in redelijkheid niet kan worden toegepast, slaagt daarom niet.

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2863](#)

JnB2017, 753

MK CRvB, 06-09-2017, 16/4207 WW, 16/5204 WW

Raad van bestuur van het Uvw, appellant.

WW 16 lid 1, 34

Algemeen Inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) 3:5

WW. PREPENSIOEN. Er is geen aanleiding de in de uitzonderingsbepaling van artikel 3:5 van het AIB opgenomen zinsnede "eerder verlies van arbeidsuren" uit te leggen in die zin dat het GAA van de WW-uitkering in het geheel niet

beïnvloed mag zijn door het arbeidsurenverlies ter zake waarvan het pensioen is ontstaan. De tekst van artikel 34 van de WW, noch de tekst van artikel 3:5 van het AIB en de nota van toelichting daarbij bieden daartoe aanleiding.

Appellant heeft betrokkene in aanmerking gebracht voor een WW-uitkering op basis van een gemiddeld aantal arbeidsuren (GAA) van 28 uur per week. Bij een tweede besluit heeft appellant het door betrokkene per 1 juni 2015 ontvangen pensioen geheel in mindering gebracht op haar WW-uitkering. Appellant heeft zich op het standpunt gesteld dat de in artikel 3:5, vijfde lid, van het Algemeen Inkomensbesluit (AIB) opgenomen uitzondering niet van toepassing is, omdat de WW-uitkering van betrokkene mede is gebaseerd op de arbeidsuren voorafgaande aan het toegekende pensioen. Daardoor is geen sprake van een aanvraag voor de resterende uren van werkloosheid na de ingangsdatum van het pensioen.

Raad: (...) Niet in geschil is dat het pensioen dat betrokkene vanaf 1 maart 2015 heeft ontvangen een uitkering is als bedoeld in artikel 3:5, eerste lid, aanhef en onder a, van het AIB. Evenmin in geschil is dat deze uitkering voor het intreden van de werkloosheid werd ontvangen als bedoeld in artikel 3:5, derde lid, van het AIB. In geschil is of voldaan is aan de in het derde lid opgenomen voorwaarde dat de voor het intreden van de werkloosheid ontvangen uitkering betrekking heeft op een eerder verlies van arbeidsuren.

De al voor het intreden van werkloosheid op 1 juni 2015 ontvangen periodieke pensioenuitkering heeft betrekking op een eerder verlies van arbeidsuren, te weten de 8 uren per week op 1 maart 2015. Gelet op de duidelijke tekst van het derde lid van artikel 3:5 van het AIB is daarmee voldaan aan de voorwaarde dat de voor het intreden van de werkloosheid ontvangen uitkering betrekking heeft op een eerder verlies van arbeidsuren. De in de (...) nota van toelichting opgenomen bewoordingen "resterende uren" bieden onvoldoende aanknopingspunten om aansluiting te zoeken bij het (in de referteperiode opgebouwde) GAA als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van de WW. Hetgeen appellant heeft aangevoerd geeft derhalve geen aanleiding de in de uitzonderingsbepaling van artikel 3:5 van het AIB opgenomen zinsnede "eerder verlies van arbeidsuren" uit te leggen in die zin dat het GAA van de WW-uitkering in het geheel niet beïnvloed mag zijn door het arbeidsurenverlies ter zake waarvan het pensioen is ontstaan. De tekst van artikel 34 van de WW, noch de tekst van artikel 3:5 van het AIB en de nota van toelichting daarbij (Stb. 2012, 79, blz. 39 e.v.) bieden daartoe aanleiding. (...) Gelet op hetgeen (...) is overwogen is aan de voorwaarden voor het aannemen van de uitzonderingssituatie van artikel 3:5, derde lid, van het AIB voldaan, zodat appellant het pensioen ten onrechte met toepassing van artikel 3:5, eerste lid, van het AIB geheel op de WW-uitkering in mindering heeft gebracht.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2864](#)

Zie voorts: [ECLI:NL:CRVB:2017:2865](#), [ECLI:NL:CRVB:2017:2867](#),
[ECLI:NL:CRVB:2017:2868](#).

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraken een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Bomenverordening

JnB2017, 754

MK ABRS, 16-08-2017, 201605815/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zeist.

Bomenverordening 2005 van de gemeente Zeist (Bomenverordening) 2 lid 1, 5, 14

Burgerlijk wetboek (BW) 5:42

BOMENVERORDENING. Artikel 5 van de Bomenverordening 2005 van de gemeente Zeist, op grond waarvan de [kap]vergunning uitsluitend kan worden verleend op basis van een belangenafweging, dient in dit geval buiten toepassing te blijven. De Afdeling merkt daarbij op dat in de Bomenverordening 2005 niet is bepaald dat een kapvergunning niet wordt geweigerd indien deze wordt aangevraagd om te voldoen aan de verplichting van artikel 5:42 van het BW.

Het in artikel 5:42, eerste lid, van het BW neergelegde vorderingsrecht kan niet worden aangemerkt als een belang dat bij de beoordeling van de vergunningaanvraag kan worden betrokken en kan worden afgewogen tegen belangen bij het in stand houden van de boom. Bij weigering van de vergunning op grond van een zodanige belangenafweging wordt het vorderingsrecht gefrustreerd en kan de verplichting tot verwijdering van de boom niet worden nagekomen zonder overtreding van de Bodemverordening 2005.

[ECLI:NL:RVS:2017:2197](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB2017, 755

MK Rechtbank Overijssel, 01-09-2017 (publ. 04-09-2017), AWB 17/705, AWB 17/706, AWB 17/1171, AWB 17/1175, AWB 1178, AWB 17/1181 tot en met AWB 17/1184, AWB 17/1187, AWB 17/1228, AWB 17/1287 en AWB 17/1288

Minister van Economische Zaken, verweerder.

IVBPR 26

Wet educatie en beroepsonderwijs 2.2.1 lid 1, 2.2.2 lid 1, lid 2

ONDERWIJS. Vaststelling rijksbijdragen voor Agrarische opleidingscentra [AOC's] kunnen rechterlijke toets doorstaan. AOC's en Regionale Opleidingscentra [ROC's] kunnen niet als gelijke gevallen worden aangemerkt. AOC's hebben een aparte positie ten opzichte van ROC's en hebben ook in de wet- en regelgeving een aparte status. Bovendien vallen AOC's en ROC's onder verschillende ministeries. Reeds om deze reden ziet de rechtbank in hetgeen eisers in beroep hebben aangevoerd geen aanleiding voor het oordeel dat de

bestreden besluiten of het intrekken van de Regeling in strijd zijn met artikel 26 van het IVBPR of artikel 2.2.2, eerste lid, van de WEB. Dit geldt evenzeer voor zover eisers hebben aangevoerd dat, omdat daarin voor AOC's een lager budget beschikbaar is gesteld dan voor ROC's, de aan de bestreden besluiten ten grondslag liggende begrotingswet in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. Dat er sprake is van strijd met de WEB volgt de rechtbank niet, nu in artikel 2.2.1. van de WEB is opgenomen dat de rijksbijdrage voor het beroepsonderwijs binnen het raam van de door de begrotingswetgever beschikbaar gestelde middelen wordt berekend.

[ECLI:NL:RBOVE:2017:3431](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 756

MK ABRS, 06-09-2017, 201700398/1/A2

Directie van de Dienst Wegverkeer (de RDW).

Wegenverkeerswet 1994 51a

Kentekenreglement 40c lid 3

WEGENVERKEERSWET. Vervallenverklaring tenaamstelling. Onder verwijzing naar haar uitspraken van 24-08-2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2291](#)) en 24-05-2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1371](#)) overweegt de Afdeling dat de gevolgen van bestraffende sancties die kunnen voortvloeien uit overtreding van wettelijke voorschriften waarbij de tenaamstelling van een voertuig bepalend is, zoals de verzekeringsplicht en de APK, niet in de procedure over de vervallenverklaring van de tenaamstelling, maar slechts in een procedure over de bestraffende sancties aan de orde kunnen worden gesteld. De rechtbank heeft derhalve terecht geoordeeld dat de besluiten waarbij aan [appellant] boetes zijn opgelegd in deze procedure niet aan de orde zijn.

[ECLI:NL:RVS:2017:2417](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2017, 757

MK ABRS, 16-08-2017, 201608018/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1, 19d lid 6

WET ARBEID VREEMDELINGEN. Wav-boete. Matiging.

Het standpunt van de minister dat bij een aan een natuurlijke persoon op te leggen boete van € 6.000,00 geen grond bestaat voor matiging wegens verminderde draagkracht strookt niet met het toetsingskader dat is geënt op

een beoordeling door de minister, en een toetsing door de rechter, van het individuele geval. Het is onredelijk dat de minister een aan een natuurlijk persoon opgelegde boete van € 6.000,00 of minder niet matigt, reeds omdat deze minimaal € 50,00 per maand moet kunnen betalen over een periode van tien jaar. Verwijzing naar ABRs, 21-10-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3251](#). [Appellant] heeft met de door hem overgelegde stukken zijn financiële situatie onvoldoende inzichtelijk gemaakt. Niet kan worden beoordeeld of hij, gelet op zijn financiële situatie, onevenredig door de boete wordt getroffen. De gevolgen hiervan komen voor rekening en risico van [appellant], aangezien hij de enige is die de benodigde financiële stukken en gegevens kan verschaffen. Gelet hierop bestaat geen aanleiding om de opgelegde boete wegens de financiële situatie van [appellant] te matigen.

[ECLI:NL:RVS:2017:2174](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bijzondere maatregelen grootstedelijke problematiek

JnB2017, 758

ABRS, 16-08-2017, 201609206/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Wet bijzondere maatregelen grootstedelijke problematiek (Wbmgp) 5, 6, 7, 8

Huisvestingswet 2014 8

Wet gemeentelijke basisadministratie personen (Wet gba) 47, 66

Tijdelijke huisvestingsverordening

Huisvestingsverordening 2014

WET BIJZONDERE MAATREGELEN GROOTSTEDELIJKE PROBLEMATIEK. Ten tijde van het besluit op bezwaar gold de Tijdelijke huisvestingsverordening. Daarom heeft de rechtbank dit besluit terecht aan die verordening getoetst. Dat de Tijdelijke huisvestingsverordening pas gedurende de behandeling van het bezwaar tegen het primaire besluit is vastgesteld en slechts korte tijd voor het besluit op bezwaar in werking is getreden, doet daaraan niet af.

Het doel van de Wbmgp en de Tijdelijke huisvestingsverordening is niet om personen met een uitkering op grond van de Participatiewet woonruimte te ontzeggen of hun uitkering in te trekken. Er is geen grond voor het oordeel dat met de in de Tijdelijke huisvestingsverordening opgenomen inkomenseis ongerechtvaardigd onderscheid wordt gemaakt in de door [appellant] gestelde zin.

[Weigering verlenen] [...] huisvestingsvergunning [...] voor [...] woning [...].

[...] Voor het in gebruik nemen van de woning [...] is een huisvestingsvergunning van het college vereist. Deze woning ligt in de wijk [...]. Die wijk is door de minister voor Wonen en Rijksdienst op grond van artikel 5 van de Wet bijzondere maatregelen grootstedelijke problematiek (hierna: de Wbmgp) aangewezen als gebied waarin aan woningzoekenden eisen kunnen worden gesteld.

[...] De heroverweging in bezwaar moet in beginsel geschieden op basis van het recht en de feiten en omstandigheden zoals die zijn op het moment waarop het besluit op bezwaar wordt genomen. Ten tijde van het besluit op bezwaar [...] gold de Tijdelijke huisvestingsverordening. Daarom heeft de rechtbank dit besluit terecht aan die verordening getoetst. De omstandigheid dat de Tijdelijke huisvestingsverordening pas gedurende de behandeling van het bezwaar tegen het [primaire] besluit [...] is vastgesteld en slechts korte tijd voor het besluit [op bezwaar] [...] in werking is getreden, is geen reden om van voormeld uitgangspunt af te wijken. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de voor deze zaak relevante bepalingen uit de Tijdelijke huisvestingsverordening niet verschillen van de bepalingen uit de Huisvestingsverordening 2014. Anders dan [appellant] stelt, is in beide verordeningen dezelfde inkomenseis opgenomen. Het begrip 'economisch gebonden' komt in beide verordeningen niet voor. Dat in het besluit op bezwaar [op bezwaar] [...] een andere verordening is toegepast, laat dus onverlet dat toen dezelfde vereisten golden voor verstrekking van een huisvestingsvergunning als ten tijde van het [primaire besluit] [...] [...] De in artikel 2.5 van de Tijdelijke huisvestingsverordening neergelegde inkomenseis is opgenomen met toepassing van artikel 8 van de Wbmgp. Deze wet wijkt op onderdelen af van de Huisvestingswet 2014 en bepaalt dat diverse artikelen uit die wet niet van toepassing zijn. De voor deze zaak relevante bepalingen uit de Tijdelijke huisvestingsverordening zijn niet in strijd met de Wbmgp. Voor zover ze wel afwijken van de Huisvestingswet 2014, betekent dit daarom niet dat zij onverbindend zijn. Het doel van de Wbmgp is om instrumenten te bieden om ernstige problemen op het gebied van leefbaarheid in grote steden aan te kunnen pakken. Het stellen van een inkomenseis is één van die instrumenten. Door die inkomenseis komen personen met een uitkering op grond van de Participatiewet in de aangewezen delen van Rotterdam in beginsel niet in aanmerking voor een huisvestingsvergunning. Buiten de aangewezen gebieden kunnen zij echter wel in aanmerking komen voor een huisvestingsvergunning. Daarnaast is ingevolge artikel 6 en 7 van de Wbmgp één van de voorwaarden voor het aanwijzen van een gebied en het laten voortduren van die aanwijzing dat woningzoekenden aan wie als gevolg van de aanwijzing geen huisvestingsvergunning kan worden verleend, voldoende mogelijkheden hebben om elders in de regio waarbinnen de gemeente is gelegen passende huisvesting te vinden. Het doel van de Wbmgp en de Tijdelijke huisvestingsverordening is dus, anders dan [appellant] stelt, niet om personen met een uitkering op grond van de Participatiewet woonruimte te ontfemen of hun uitkering in te trekken. Er is geen grond voor het oordeel dat met de in de Tijdelijke huisvestingsverordening opgenomen inkomenseis ongerechtvaardigd onderscheid wordt gemaakt in de door [appellant] gestelde zin. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2203](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 759

MK ABRS, 16-08-2017, 201603467/1/A3

minister van Veiligheid en Justitie, appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:79 lid 2

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3 lid 1

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Het zou afbreuk doen aan de bedoeling van artikel 8:79, tweede lid, van de Awb als anderen dan partijen de processtukken die de griffier niet mag verstrekken, kunnen verkrijgen, indien zij op grond van de Wob een daartoe strekkend verzoek doen aan een bestuursorgaan dat als partij aan het geding heeft deelgenomen. De Wob is derhalve op deze stukken uit het procesdossier niet van toepassing. Dit laat onverlet dat zich onder de stukken in het procesdossier documenten kunnen bevinden die betrekking hebben op een bestuurlijke aangelegenheid en als zodanig op grond van de Wob, onder vermelding van de desbetreffende bestuurlijke aangelegenheid, bij een bestuursorgaan kunnen worden opgevraagd. Het enkele feit dat een stuk ook deel uitmaakt van een procesdossier, doet dan aan de toepasselijkheid van de Wob niet af.

[ECLI:NL:RVS:2017:2180](https://ecli.nl/RVS:2017:2180)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2017, 760

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 07-09-2017, NL17.6988

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2011/95/EU 15c

ASIEL. Geen 15c-situatie in Libië en meer specifiek in Tripoli. Het Upper Tribunal heeft bij de beoordeling of sprake is van een 15c-situatie individuele factoren betrokken. Verweerder heeft zich op de door hem gehanteerde cijfers mogen baseren.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat voor de beoordeling of sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn aan individuele factoren geen doorslaggevende betekenis kan worden toegekend nu met name in de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict zwaarwegende gronden kunnen bestaan om een zogenaamde 15c-situatie aan te nemen. De rechtbank vindt steun voor dit standpunt in de uitspraak van de ABRvS van 25 mei 2009 ([ECLI:NL:RVS:2009:BI4791](https://ecli.nl/RVS:2009:BI4791)), waarin wordt onderzocht of de loutere aanwezigheid van de betrokkenen in het betrokken land zou leiden tot een reëel risico van ernstige schade. Bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie dienen dan ook het aantal (dodelijke) slachtoffers als gevolg van de gewapende strijd en het aantal ontheemden als uitgangspunt te worden genomen. De omstandigheid dat alle partijen in het conflict de mensenrechten schenden, is slechts een

relevant gegeven voor zover het willekeurige burgers raakt. Individuele factoren, zoals het behoren tot een bepaalde etnische groep, worden niet betrokken bij de vraag of er sprake is van een uitzonderlijke situatie. Uit de informatie die het Upper Tribunal [uitspraak van van 28 juni 2017, UKUT 263] bij de beoordeling betreft, blijkt dat alle strijdende partijen zich schuldig maken aan ontvoeringen, martelingen en het vermoorden van burgers. Daarbij wordt vermeld dat zij hiervan het slachtoffer zijn vanwege hun politieke overtuiging, hun voorkeuren, familie of stamidentiteit en ook omdat zij dienen als losgeld of als ruilmiddel voor gevangenen. Deze individuele factoren hoefde verweerder niet mee te nemen bij de beoordeling van de vraag of sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in onderdeel c van artikel 15. Ook de omstandigheid dat het gewapende conflict in Libië (mede) wetteloosheid heeft veroorzaakt en dat er sprake is van een toename in het aantal slachtoffers van gewone criminaliteit en dat de autoriteiten niet in staat zijn hiertegen bescherming te bieden, is naar het oordeel van de rechtbank een omstandigheid die niet valt onder onderdeel c van artikel 15. Niet vast staat dat, en zo ja in hoeverre, die slachtoffers (van gewone criminaliteit) een direct gevolg zijn van het aan de gang zijnde gewapende conflict. In de omstandigheid dat personen mogelijk als gevolg van de voortdurende gewapende strijd psychische schade hebben opgelopen, zonder dat een direct causaal verband kan worden gelegd met het geweld in het gewapende conflict, heeft verweerder evenmin een omstandigheid hoeven zien die van belang is voor de vraag of er sprake is van een uitzonderlijke situatie. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zich op de door hem gehanteerde cijfers heeft mogen baseren. Nu hieruit niet blijkt dat het aantal slachtoffers - in vergelijking met 2015 - in 2016 en in de eerste maanden van 2017 significant is gestegen, geven deze cijfers - afgezet tegen het aantal inwoners van Libië en in het bijzonder Tripoli - geen aanleiding om aan te nemen dat in Libië, en meer specifiek in Tripoli, sprake is van een uitzonderlijke situatie.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:10290](https://ecli.nl/RBDHA:2017:10290)

JnB2017, 761

Tussenuitspraak Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 04-09-2017 (publ. 17-08-2017), NL 17.5885 (beroep) en NL 17.5886 (voorlopige voorziening)

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 29

ASIEL. Iran. Afvalligheid van het islamitisch geloof wordt thans door verweerder erkend als een zelfstandig asielmotief.

De brief van verweerder aan de Voorzitter van de Tweede Kamer [van 9 augustus 2017, houdende de mededeling dat het landgebonden asielbeleid voor Iran op enkele punten wordt aangepast] is opgesteld naar aanleiding van het algemeen Ambtsbericht Iran 2017. Op basis van het Ambtsbericht heeft verweerder besloten een aantal extra groepen aan te wijzen als risicogroep, waaronder ‘afvalligen’ van het islamitisch geloof’. Verweerder heeft deze groep aangewezen als een risicogroep vanwege het risico op bestraffing. [...] De rechtbank stelt, in navolging van eiser, vast dat verweerder de gestelde afvalligheid van eiser alleen heeft beoordeeld in het licht van zijn gestelde

seksuele gerichtheid en zijn gestelde bekering. In dat kader heeft verweerder – kort gezegd – gesteld dat de afvalligheid van eiser niet geloofwaardig is bevonden, omdat, zo maakt de rechtbank op uit het bestreden besluit, de gestelde seksuele gerichtheid van eiser en zijn gestelde bekering ook niet geloofwaardig zijn bevonden. Verweerder heeft noch in het bestreden besluit, noch in het voornemen de afvalligheid van eiser als afzonderlijk asielmotief aangemerkt. Ook heeft verweerder over dat asielmotief niet een op zichzelf staande en voor de rechtbank toetsbare geloofwaardigheidsbeoordeling gegeven.

De stelling van verweerder dat zijn brief van na het bestreden besluit is en dat het bestreden besluit dus, op basis van de destijds toepasselijke wet- en regelgeving, moet worden gekwalificeerd als een juist genomen besluit, kan de rechtbank niet volgen. Op grond van artikel 83, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met wijzigingen van beleid die na het bestreden besluit zijn bekendgemaakt. [...] De rechtbank dient het bestreden besluit te beoordelen met inachtneming van alle relevante feiten en omstandigheden, inclusief de toepasselijke wet- en regelgeving, naar de stand van vandaag. En hoewel verweerder in zijn brief van 9 augustus 2017 niet heeft aangegeven per wanneer hij voornemens is zijn landgebonden asielbeleid ten aanzien van Iran te wijzigen, houdt de rechtbank het er voor dat verweerder heeft beoogd deze wijziging met onmiddellijke ingang door te voeren. [...]

Het voorgaande leidt de rechtbank tot de conclusie dat ‘afvalligheid’ van het islamitisch geloof’ thans door verweerder wordt erkend als een zelfstandig asielmotief. Verweerder heeft deze groep immers aangemerkt als risicogroep in Iran. [...]

[Verweerder heeft] in strijd met artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) de gestelde afvalligheid van eiser niet als relevant element aangemerkt. In het verlengde daarvan heeft verweerder in strijd met artikel 3:46 van de Awb onvoldoende gemotiveerd waarom eiser bij terugkeer naar Iran geen reëel risico loopt op ernstige schade.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:10006](https://ecli.nl/RBDHA:2017:10006)

JnB2017, 762

HvJEU, 06-09-2017, C-643/15 en C-647/15

Slowakije en Hongarije / Raad van de Europese Unie

VWEU 78 lid 3

ASIEL. Het Hof verwierpt de beroepen van Slowakije en Hongarije tegen het voorlopig mechanisme voor verplichte herplaatsing van asielzoekers. Het herplaatsingsmechanisme kan niet als kennelijk ongeschikt voor het bereiken van het doel – Griekenland en Italië te helpen het hoofd te bieden aan een noodsituatie die het gevolg is van een plotselinge toestroom op het grondgebied van die lidstaten van onderdanen van derde landen die duidelijk internationale bescherming nodig hebben, teneinde de aanzienlijke druk op de asielstelsels van die twee lidstaten te verlichten – worden beschouwd.

[ECLI:EU:C:2017:631](https://ecli.eu:C:2017:631)

Zie ook het [persbericht](#) dat bij dit arrest is uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 763

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 12-07-2017 (publ. 07-09-2017), AWB 17/3971 (beroep) AWB 17/3972 (voorlopige voorziening)

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2004/38/EG 13 lid 2 a

Vb 2000 8.7, 8.12, 8.13, 8.15

VERBLIJFSRICHTLIJN. Voortgezet verblijf na beëindiging relatie met gemeenschapsonderdaan. Eiser was in het bezit van een verblijfsdocument als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 met als doel 'familielid (partner) van een burger van de Unie'. Gebleken is dat referente is geëmigreerd en de relatie over is. In geschil is of eiser voldoet aan de voorwaarden voor voortgezet verblijf als gesteld in artikel 8.15, vierde lid en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (duurzame relatie van ten minste drie jaar). De rechtbank is van oordeel dat niet alleen in situaties waarin gedurende zes maanden een gezamenlijke huishouding is gevoerd sprake kan zijn van een duurzame relatie. Ook volgt de rechtbank verweerder niet in zijn standpunt dat de eerste zes maanden van de relatie niet als duurzaam gezien kunnen worden en daarom op de totale duur van de relatie in mindering moeten worden gebracht. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:10173](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2017, 764

MK ABRS, 25-08-2017, 201700780/1/V1

minister van Veiligheid en Justitie.

Grondwet 46 lid 2

PROCESRECHT. Artikel 46, tweede lid, van de Grondwet brengt mee dat de Minister van Veiligheid en Justitie bevoegd is in plaats van de staatssecretaris op het bezwaar te beslissen.

De eerste grief is gericht tegen de overweging van de rechtbank dat de minister het besluit van 25 april 2016 onbevoegdlijk heeft genomen, omdat de staatssecretaris het bevoegde bestuursorgaan is om op het bezwaar van de vreemdeling te beslissen en artikel 46, tweede lid, van de Grondwet geen steun biedt voor de opvatting dat de minister bevoegd is in de plaats van de staatssecretaris daarop te beslissen. Daartoe voert de minister aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij te allen tijde de



verantwoordelijkheid draagt voor het volledige werkteerrein van zijn ministerie, dus ook voor de onderwerpen die hij aan de staatssecretaris heeft toebedeeld. [...]

In artikel 46, tweede lid, van de Grondwet ligt besloten dat de staatssecretaris ondergeschikt is aan de minister. Deze ondergeschiktheid brengt mee dat de minister bevoegd was in plaats van de staatssecretaris op het bezwaar van de vreemdeling te beslissen.

[ECLI:NL:RVS:2017:2292](#)

[Naar inhoudsopgave](#)